

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

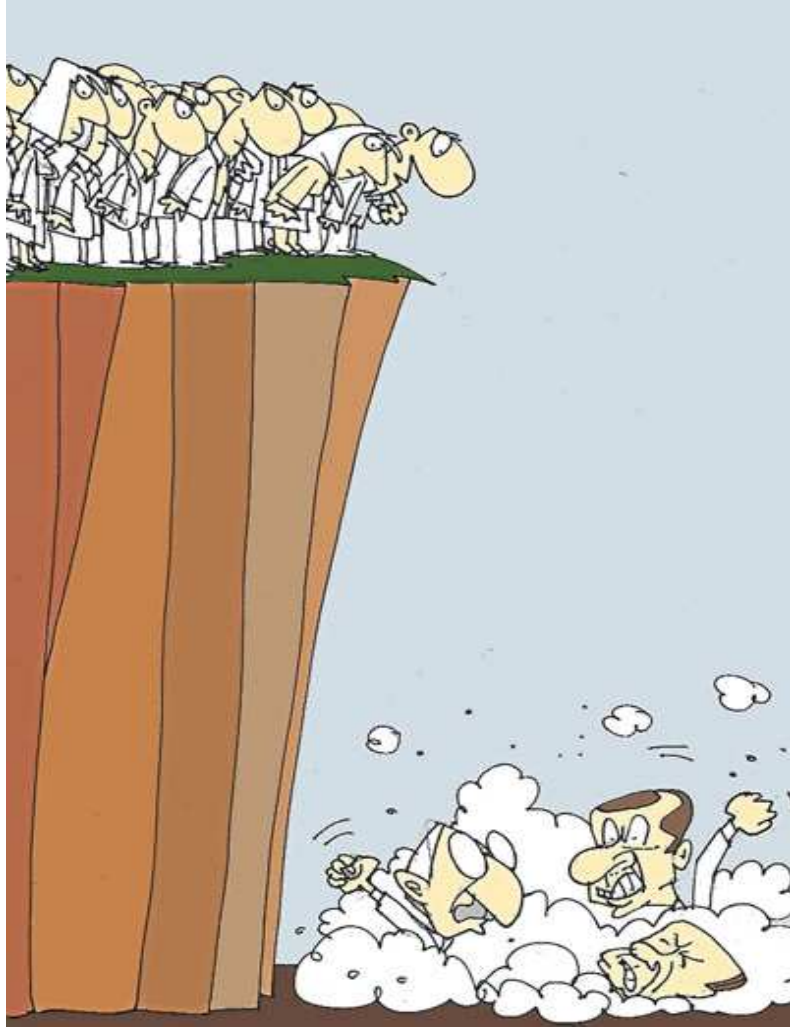
3 Haziran 2011

Sayı: 156

Fiyatı: 1 YTL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**Emekçiler düzen partilerine değil,
sadece kendi öz güçlerine güvenmeli!**

Televizyonda kendisine mikrofon uzatılanların çoğunluğu, gençler için iş, insanca bir yaşam istiyor. Ama siyasilerin sözleri, yaptıkları, hiç de kitlelerin isteğiyle ilgili değil.

Önce yeni anayasa hazırlanmasından, ne olduğu belli olmayan 2023 hedefinden, “çılgın proje”lerden bahseden AKP'nin seçim kampanyası, şimdi muhalefete çamur atma, açıklarını kullanma, şehre göre kah Kürt sever, kah Türk milliyetçiliğine dönüştü.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Keza CHP de emekçilerin sorunlarından başladı, para ve sosyal güvence vaat etti; sadece "Kemal'e güvenin yeter" demeye getirdi, şimdi başbakanla ağız dalaşı sürüyor.

MHP'nin solganı "ses ver Türkiye", neye ses verilecek, ne denecek? Sonuçta çıka çıka, en tutucu, gerici fikirlerin partisinden porno yıldızları aratmayan siyasetçilere ses verme gereği çıktı.

İşte milyonlarca emekçiyi yönetecek, sözde sorunlarını çözecek, düzen partilerinin bir özeti. Böyle partiler ve onların bu liderleriyle değil 5 yıl, bir gün geçirilmez! Her şeyi emekleriyle var eden, tüm zenginlikleri üreten, gün be gün çalışarak toplumsal yaşamın sürmesini sağlayan emekçiler, bu reziller sürüsüne mecbur değil!

Bu düzende emekçilere, toplumun yönetilmesi için hiçbir olanak sunulmuyor. Yönetim, işyerlerinden başlayarak, sanki emekçilerin bilmediği, beceremeyeceği bir şeymiş gibi gösteriliyor. Hele ülkeyi yönetmek, ne mümkün! Bu bir aldatmaca.

Fabrikalarda, son derece karmaşık ürünlerin, karmaşık yollarla üretilmesini düzenleyenler de emekçi. Bugün bütün yollar kapalı olsa da emekçiler, var ettikleri toplumu yönetebilir, yönetmelidir.

Seçim, söylendiğinin aksine kendi yöneticileri seçme değil, bu düzeni sürdürmeye aday olanlardan birini onaylamaktır. Başka bir düzen önermek, yasak. Oysa gerekli olan bu kapitalist düzenden başka bir düzen. Bir avuç para babasının cebini doldurmayı değil, milyonların ihtiyaçlarını karşılamayı amaçlayan bir düzen kurulmalı.

Hiçbir seçim, emekçilerin yaşamında temel bir değişiklik yapmadı; bu seçim de yapmayacak. Çünkü Kürt ve Türk emekçilerin ve yoksullarının temel sorunları, gerçekten düzen partilerinin gündeminde değil.

Çalışabilecek durumdaki herkese iş, yasal sürenin iki katına çıkan çalışma süresinin inmesi, ölümüne çalışmanın son bulması, işgüvencesi, insanca yaşamaya yetecek bir ücret, yardıma muhtaç olmadan onurlu bir yaşam sürdürmek, sağlıklı bir konut, zehirlemeyen, hasta etmeyen bir yerde oturmak, temiz hava solumak, kadın olduğu için ölüm tehlikesiyle yaşamamak, Kürt olduğu için aşağılanmamak, çocuğunun öldürülmesi korkusuyla günlerini geçirmemek, haksızlığa uğramamak.

Tüm bunlar ve bunun gibi sorunlar sadece emekçilerin ve yoksulların, gün be gün yaşadığı gerçek sorunlar, düzenin siyasetçilerinin akıllarında bile değil, değil ki dillerinde olsun.

İşte bu nedenle emekçiler, düzen partilerine onların göstermelik seçim yarışına değil sadece kendilerine güvenmeli. Var ettikleri toplumu yönetmek için de patronların uşağı siyasetçileri değil, kendilerini görevli saymaları gerekli.

Açıklanan anketler, AKP'nin oyunu arttırarak yeniden iktidar olacağını söylüyor. Bugün durum benzemiyor ama Mısır'da Hüsnü Mübarek, gitmek zorunda kalmadan kısa bir süre önce yapılan seçimde yüzde 90 civarında oy alarak, yeniden seçilmişti. (02.06.2011)

Emekçinin Gündemi

12 Haziran seçimi ve sendikalar

Geniş kitleler ve emekçilerin çoğu, seçim zamanlarında siyasetle daha yakından ilgilenip bir fikir edinmeye çalışıyorlar. İşte bu nedenle, düzen sınırları içerisinde olsa da, emekçilerin haklarını savunun sendikalar, seçimi fırsat bilerek, emekçilerin somut sorunlarını ön plana çıkarıyorlardı. Bunu yaparken de seçimin ne kadar sınırlı olduğunu anlatıp emekçilerin haklarını elde etmek için seçime değil, üretimden gelen güçlerine güvenmeleri gerektiğine vurgu yapıyorlardı.

Amaç hem emekçilerin en acil sorunlarını gündemde ön plana çıkarmak hem de en geniş emekçi ve yoksul kitlelerin bilinçlenmesine sınırlı olsa da katkıda bulunmaktı.

12 Haziran seçimi, birkaç aydan beri yoğun bir şekilde gündemde. İşte bu ortamda emekçilerin çıkarlarını savunduğunu iddia eden sendikalar, en azından emekçilerin temel sorunlarını gündeme taşıyıp tartışılmasını sağlamaları beklenirdi. Oysa mevcut duruma bakıldığında şöyle bir tablo ortaya çıkıyor: Kendine devrimci diyen DİSK ve en radikal laflar eden KESK üzerlerine düşenleri yapmıyor. Türk-İş ve Hak-İş gibilerden böyle bir şey beklemek boşuna.

Türk-İş'in tutumu

En büyük işçi konfederasyonu olan Türk-İş, hiçbir zaman ve hiçbir seçimde emekçilerin çıkarlarını gündeme taşımadığı gibi genel başkanlarını, düzen partilerinden aday göstererek

hatta bakanlıklara taşıyarak, emekçilerin sermaye tarafından daha çok ve daha kolay sömürülmesine katkıda bulundu. İşçi haklarının neredeyse yok edildiği 12 Eylül döneminde çalışma bakanı Türk-İş genel sekreteri Sadık Şide idi. AKP'nin iktidara geldiği ilk günlerde çıkardığı iş yasası mecliste görüşülürken, yine bir Türk-İş başkanı, Bayram Meral CHP ve Hak-İş başkanı, AKP milletvekiliydi.

DİSK'in tutumu

DİSK, 1980 askeri darbesi öncesinde işçi sınıfının ekonomik ve sosyal haklarını savunuyordu. Darbeden sonra yasaklanıp 1989-1990 emekçilerin kitlesel eylemlerinden sonra, yeniden resmen tanındı. Ancak emekçilerin haklarından çok düzeni savunan bir sendikaya dönüştü. Bu seçimde DİSK'in genel başkanı, bir düzen partisi olan ve kesinlikle emekçilerin haklarını savunmayan CHP'den aday. Buna rağmen DİSK'ten ihraç edilmemesi bile DİSK'in de ne konumda olduğunun çok anlamlı bir örneği.

Hak-İş ve diğer gerici sendikalar

Hak-İş ve diğer gerici ve dinci sendikalar, ya AKP'nin ya da MHP'nin denetiminde. Yöneticileri, özenle belirlendi ve şimdi onlar, emekçileri değil, kendilerini oturdukları koltuklara getiren bu partileri destekleyecek çalışmalar yapıyorlar.

Gerçekten emekçilerin haklarını savunan sendikalar olsa neyi ön plana çıkarabilirlerdi?

Sendikalar, işçi sınıfının çıkarlarını savunan bir program etrafında, emekçilerin temel sorunlarını gündeme getirip kitleler tarafından benimsenmesine katkıda bulunabilirdi. Örneğin kâr ettiği halde işçi çıkaran şirketlerin bu uygulamaları yasaklanabilir. İşsizliğe son vermek için mevcut işler, hiçbir ücret kaybı olmadan, bütün emekçiler arasında paylaşılması, bütün şirketlerin hesapları, emekçi komiteleri tarafından denetlenmeli, yolsuzluk, yalan dolan yapan işyerlerine karşı gereken yaptırımlar yapılmalı. Devlet bütçesi ve kamu gelirleri özel sermayeye peşkeş çekmek için değil toplumun ihtiyaçlarını karşılamak için kullanılmalı. Bütün çalışanların normal bir yaşama kavuşup açlık ve yoksulluk sınırlarından kurtulması için ücretler buna göre belirlenmeli.

Tabii ki bütün bunlar gündeme gelse de hemen uygulanmayacak. Ancak bunları gündeme getirme üzere atılacak bir adım, bu seçimde emekçilerin bir kazanımı olabilirdi. Bunların dışında yapılanlar düzenin oyunlarından başka bir şey değildir. (02.06.11)

İşsizlik önlenbilir!

Sürekli yükselen işsizlik, seçim öncesi, sihirli bir değnek değmiş gibi düşmeye başladı.

İşsizlik, önüne mikrofon uzatılan herkesin en önce dile getirdiği gibi can alıcı. Hiç bundan bahsetmeyen başbakan bile bir konuşmasında, bir cümle olsa bile “merak etmeyin işsizliği çözeceğiz” demek zorunda kaldı.

TÜİK'in (Türkiye İstatistik Kurumu) yayınladığı rakamlarına göre, 2009'da yüzde 14'e (3 milyon 270 bin kişi) olan işsizlik, geçtiğimiz yılda yüzde 11 civarına (2 milyon 811 bin kişi) indi. Bu yıl da bu civarda açıklandı.

AKP ilk iktidara geldiğinde resmi işsizlik oranı yüzde 9 civarındaydı. Sonuçta işsizlik, resmi olarak 3 puan artmış görünüyor.

Kriz yaşayan Avrupa'da ortalama işsizlik yüzde iki puan artarken, krizin teğit geçtiği Türkiye'de üç puan!

Aslında çok daha fazla sayıda işsiz var. Ancak bunun rakamlara yansımaları önleyen hesap hileleri var.

Bunlardan biri, işgücüne katılım denen şey. Örneğin bir kişi, iş bulamayacağını düşündüğü için iş aramıyorsa, işsiz sayılmıyor. Türkiye'de işgücüne katılım oranı, kadınlarda yüzde 24, erkeklerde yüzde 70 civarında.

Bu nüfus eklenirse aslında gerçek işsiz oranı, neredeyse iki katına çıkar.

İş, bu toplumda yaşam için gelir elde etmenin tek yolu olmasına rağmen, eğitim, sağlık gibi devletin görevleri arasında değil. Yani devlet, herkese onurlu bir yaşam sürmesi için bir

iş sağlamak zorunda değil. Herkes, kendi işini kendisi bulmalı.

Üstelik, herkese yetecek iş olmadığı söyleniyor. İş yerleri, sadece kâr etmeyi düşünen patronlara ait. Herkes kendine bir patron bulup onun vereceği koşullardaki işe razı olmak zorunda.

Sadece kazanç peşide koşan patronun ne istediğini çalışan herkes biliyor: Daha az ücret, daha hızlı iş, daha az işçi daha çok üretim. İşte patronlar, uzun yıllardır bu siyaseti uyguluyor. Eskiden birlerce işçinin çalıştığı fabrikalar, yüzlere düştü.

Yüzlerce insanın geçime demek olan fabrikaların kapanması, özelleştirme, taşeronlaştırma, gibi uygulamalarla, iş alanlarının azalmasına devlet hiçbir şekilde müdahale etmiyor. Tüm bunlar, işsizliği artırırken patronlara, bir kıyak.

Çünkü patronlar, işsizliği kullanarak hen genel olarak ücretleri düşük tutuyor hem de işçilerine baskı yapma imkanı kazanıyor.

İşsizliğin bir türlü çözülmemesinin sırrı, aslında hükümetlerin kötü çalışması, beceriksizliği, yanlış siyasetleri

değil, bu düzenin, patronlar düzeninin çıkarına olmasıdır.

En az işsizlik kadar etkili olan bir sorun da, düşük ücretle, işgüvencesi olmadan, her türlü yasal haktan mahrumiyet demek olan kaçak çalışma. Resmi rakamlarına göre toplam 26.2 milyon çalışanın sadece 14.4 milyonu kayıtlı. Yani neredeyse her iki çalışandan biri kaçak çalıştırılıyor.

İşsizlik, beraberinde yoksulluğu ve toplumsal çürümeyi getiriyor. İşsizlikten en çok etkilenen gençler, iş yaşamının öğreteceği, topluma katkı sunmadan, düzenli bir yaşamdan, dayanışmadan, mahrum olarak günlerini geçiriyor.

Özellikle çalışma dışında hiçbir olanağı olmayan işçi sınıfını vuran toplumsal bir sorun olmasına rağmen, hükümet, sorunu patronların keyfine emenet ediyor.

Sözde işsizliğe karşı açıklanan tüm paketler şunu söylüyor: Patronlara para verilecek, böylece patronlar yeni işçi alacak. Ancak genellikle böyle olmuyor. Gerçekte patron parayı alıyor ama daha az işçiyle daha çok iş yaptırıyor.

Üstelik, çoğu zaman uygulanmayan, çok sınırlı olan işgüvencesi yasası dışında, işçi çıkarmada hiçbir denetim ve sınırlama olmadığı için patronlar, kârda en küçük bir düşüş olduğunda hemen işçi çıkarıyor.

Bugün düzenin kendisi işsizliği üretiyor, işsizliği yok etmek bu düzenin kendisini yok etmekle mümkündür. (01.06.11)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Mücadele edilirse hayaller gerçek olur

Seçime iki hafta kaldı. Tartışma konuları işçi sorunlarıyla ilgili değil. Gündemi büyük sermaye ve partiler belirliyor. Onlar da karşılıklı olarak gündemi saptırarak, küfür ve hakareterle birbirlerini tatmin ediyorlar. İşçiler de ister istemez bu tartışmaları devam ettiriyor.

Patronumuz, 1 Mayıs'ta sendika bürokratlarıyla birlikte Taksim'e yürürken etrafındakilere "beni takip edin, yakında size hayırlı bir müjde vereceğim" demiş. Bu sözü, işçi arkadaşlar arasında hemen yayıldı. Patron, galiba bize kadro verecek beklentisi oluştu.

Daha önce 2000-2003 yılları arasındaki çalışma koşullarını hatırlayalım. Yine patron, aynı vaat ile işçileri üç yıl boyunca asgari ücretle, hiçbir sosyal hak vermeden çalıştırmıştı.

Sendika örgütlenmesine bile karşı çıkarak, örgütlenmede emeği olan işçileri cezalandırmaktan geri kalmamıştı. Bu işçilere yönelik baskısı hala sürüyor.

İşyerinde bırakın kadro beklentisini, tersine alt taşeronlaşma yaygınlaşıyor. Önümüzdeki ihalede bile ayak oyunlarının endişesini taşıyoruz. İşçilerin, belediye şirketinin bünyesine alınması bile mücadele gerektiriyor. Yoksa işveren kendiliğinden "sizi kaç yıldır ucuza çalıştırıyorum, artık haram kazanç istemiyorum" demeyeceğine göre işgüvencesini kazanmak, işçinin mücadelesiyle olacak.

Belediye işçilerinin güvenceli ve yaşanılır bir ücretle çalışması en doğal hakları. Bunun sağlanması için mücadeleyi sürdürmek, yılgınlığa ve hayallere kapılmadan kendi gücüne ve örgütlülüğüne güvenmesi gerekiyor. İşyerindeki sendikalaşma da bunun kanıtı. (28.05.11)

Gıda

Sendikacıların oyunları bıktırdı

1 Mayıs Emek ve Dayanışma günü için sendika servis vermek zorunda kaldı. Fakat temsilciler, servislere hareket saatini sabah 8:00, işçilere ise 9:00 olarak bildirdiği için sadece bir servis, 1 Mayıs'a geldi. Servisi bekleyen işçiler servis gelmedi diye şoförler de işçiler gelmedi diye düşündü. Yani sendikacıların oyununa geldik. Üstelik, pişkin pişkin "o kadar üzerinde durdunuz ama işçiler gelmedi" dediler.

Bir süredir çalışmadığımız cumartesiler, işçilere borç olarak yazılıyor. Yasada, çalışılmayan günler, senelik izinden kesilemez ve bir seferinde 10 günden kısa süreli izin verilemez diye açıkça yazmasına rağmen, borç yazılan günler, senelik izinden düşülüyor. Şu anda en fazla izni olan 24 iş günü izin kullanması gerekirken, sadece 7 iş günü izni kalmış durumda. Bu yasa dışı gaspı görüp sendikacılara bildirdiğimizde hiçbir sonuç elde edemiyoruz. Oysa iş günlerinin düzenlenmesi idarenin sorumluluğu, beceremediklerinde işçinin hakkını gasp etmemeleri gerekir.

Üstelik dini ve resmi bayramların öncesindeki yarım günler de, gece ve akşam vardiyalarında, sözleşmeye aykırı olarak borç olarak yazılıp bir gün daha kesilmiş. Haksız kesinti yapılan işçiler, sendikacılara bu haksızlığı söylediler. İşçilerin bir hafta süren itirazları sonuç verdi ve o gün silindi. İşçilerin ortak bir sorunları etrafında mücadele etmeleri sonucunda, sendikacılar çalışmak, idare de geri adım atmak zorunda kaldı. Bu da gösteriyor ki, işçilerin birliğinin örgütlenmeye dönüşmesi gerekiyor. Önümüzdeki görev bu. (Bir işçi)

Patron kârını bölüşür mü hiç?

Patronlar hep aynı, daha çok kazanma peşinde ama işçiyi çalıştırma taktikleri farklı.

Yaptığı toplantıda, konuşması çok iyi niyetli gibi görünüyor: "Beni bu hale getiren sizsiniz, sizlerin çalışmasıyla ayakta duruyoruz, siz bana değil, müşteriye çalışıyorsunuz, müşteriden alınan paradan size veriliyor; sizde evinize götürüyorsunuz" deyince alkışlar yükseldi. Bu konuşmalar bazı işçileri sevindiriyor bazıları ise dalga geçiyor. "Ne iyi patron, günde 12 saat çalışıyoruz" diyorlar.

Patronlar, işçilerle aynı yemeği yiyor, bizimle kuyruğa giriyorlar. Kuyrukta öncelik vermek isteyenlere müsaade etmiyor, olmaz, öncelik sizin diyorlar. Yapmacık da olsa iyi niyet göstermeleri, patron olmalarını değiştirmiyor. Kârlarını işçiyle paylaşmıyorlar. (Bir işçi)

Siyasetin Gündemi

Kürtler, blok ve seçim

Seçim kararı alınmasından bu yana Kürt illerine ve Kürt kitlelerine karşı devletin saldırgan siyaseti tırmanışa geçti.

Bir yanda güya “Kürt açılımı” yapan hükümet diğer yanda her zamanki gibi ordu ve hükümetin denetimindeki polis eliyle süren saldırılar, Kürt kitleleri haklı olarak isyan ettiriyor.

Sadece bir rakam bile devletin ve hükümetin tavrını anlatıyor: Son bir ayda, Kürt illerinde gözaltına alınanların sayısı 3 bini geçti.

Durum o kadar kötü ki polise, başına bir şey gelmemesi için gözaltına alınan oğlunun serbest bırakılması için yalvaran annenin fotoğrafı, kibar köşe yazarlarını bile duygulandırdı!

Zaten seçim sistemi nedeniyle kendi temsilcilerini seçme hakları sınırlanan Kürt kitleler, ek olarak devletin bilinçli baskısı altında.

Buna rağmen, BDP'nin desteklediği bağımsız adaylar, Kürt kitlelerinin yoğun desteğini alıyor. Kitleler, düzlenen silahlı gücüne, yasal manevralarına, siyasi üçkağıtçılığına, rüşvetine, milliyetçi baskısına karşı çıkıyor.

Kürt sorununu çözmeye aday olan AKP, başbakanın Muş'ta söylediği “artık Kürt sorunu yok” sözleriyle sözünü söylediğini açıkladı ve sonuç çözümsüzlük oldu.

Bu açıklaması, AKP'nin kendine çekmeye çalıştığı islamcı Kürtlerin, milliyetçilerle yaklaşma zeminini yarattı.

Kuşkusuz cumhuriyet tarihi boyunca devletin izlediği inkar ve tasfiye politikalarından başta Kürtler olmak üzere tüm

ezilenler halklar, sol ve sosyalistler de nasibini aldı.

Her ne kadar Kürtler başkaldırılmış, devletin izlediği asimilasyon ve eritme politikalarına karşı bir direniş mücadelesi veriyor olsa da, Kürt halkının, tüm emekçilerin sınıf mücadelesine daha çok katılımı gerekli.

sorunlarını mecliste dile getirmeleri, elbette kendi tercihleridir.

Kağıt üstünde böyle bir hakkın tanınıp sonra da devletin kurumları eliyle fiilen engellenmesi, bu düzenin iğrençliğidir.

Her şeye rağmen, Kürt siyasetçiler, seçim vesilesiyle

Kitleleri birleştiren zemin, sınıf mücadelesidir. Bu temelde bir mücadele, Kürt ve Türk emekçileri birleştirecek ve bugün aşılmaz gibi görünen kimi sorunların çözümünü mümkün kılacaktır.

Ancak bugünkü Kürt önderleri, böyle bir siyasi çizgide değil.

Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku'nun seçimdeki söylemleri, düzen partilerinden çok farklı değil. Kitlelerle ilişkisi de, adayların elit bir çevre tarafından belirlenmesinde görüldüğü gibi, benzer.

Her şeye rağmen, Kürt kitlelerin kendi temsilcilerini devletin her kurumunda olduğu gibi meclise göndermeleri,

daha geniş kesimlere sorunlarını ve çözüm önerilerini anlatma şansına sahiptir.

Ve bizler, tüm sömürülen, ezilen kitleler gibi Kürtlerin sorunlarını ve taleplerini gür bir sesle dile getirmelerini destekliyoruz. (30.05.2011)

Uluslararası Gündem

Bin Ladin

Onu yetiştiren çirkefleri ısıracağı için öldürüldü

Televizyonda, Obama'nın, Bin Ladin'in bir ABD komando ekibi tarafından öldürüldüğünü açıklayan duyurusu ve bu haberin Washington'da yarattığı sevinç yayınlandı. Ancak dünyanın en güçlü gizli istihbaratına ve ordusuna sahip olan bir gücün, 11 Eylül 2001 saldırılarını tertipleyen adamı öldürebilmek için on yıla ihtiyaç olduğu ortada iken zafer çılgınlıkları abartılı olsa gerek.

Bin Ladin iğrenç bir kişiydi ve ölümüne ağlamak için hiçbir neden yok. 2001 suikastı iğrençti, çünkü Dünya Ticaret Merkezi, ABD emperyalizmini sembolü olsa da, saldırıda ölen 3 bine yakın çalışanın, emperyalist siyasetle bir ilişkisi yoktu.

Suudi Arabistan'a yerleşmiş zengin bir burjuva aileden olan Bin Ladin, terör eylemlerine ABD'nin gizli istihbarat servislerinin hizmetinde başladı. 1980'li yıllarda Afganistan, Sovyet ordularının işgali altındaydı. Washington yönetimi, Moskova yönetiminin Afganistan'daki etkisini kırmak için her yolu kullandı ve dini köktenci gerilla hareketlerini destekledi. El Kaide'nin kökleri, o dönemde Afganistan'da oluşan ve sonra da bu ülkede diktatörlük kuran Talibanların olduğu döneme denk düşüyor.

Emperyalist güçlerin bu gibi uygulamaları, eski Sovyetler Birliği ile rekabetin de ötesinde her zaman kullandıkları oyunlardı. Emperyalizmin bütün dünyada uyguladığı hakimiyet yöntemleri o kadar çok tepki,

öfke ve kine yol açıyor ki bundan kaynaklanan isyanları bastırmak için dünyadaki orduların tümü yetersiz kalıyor. Bu nedenle de emperyalizm, ordulara ek olarak, yerel gerici güçleri kullanarak halkları birbirlerine karşı kışkırtıyor. Birkaç düzineyi geçmeyen büyük kapitalist grupların dünyayı talan etme siyaseti ancak bu gibi bedellerle devam ettirebiliyor.

Ancak çok sık görüldüğü gibi, köpekler kuduz olup efendilerini de ısırır. Geçmişte İsrail devletinin de başına böyle bir olay gelmişti: İsrail, Arafat'ın etkisini azaltmak için Hamas hareketini maşa olarak kullanmıştı. Bin Ladin olayında da ABD'nin başına aynı şey geldi. ABD'nin müthiş ölüm makinesi olarak yetiştirdiği kişi, aynı etkide onu kalbinden vurdu.

Dünya liderleri, çok gürültülü sevinç çılgınlıkları atarak terörizmin öldüğünü ilan ediyor. Ancak terörizm hiç de ölmedi. Çünkü terörizmi yeniden ve yeniden doğuran, onlardır. Örneğin Bin Ladin'in bu kadar uzun süre saklanabilmesi ki saklandığı yer Afganistan'ın uçra dağlarındaki bir mağara değil, ABD'nin müttefiki Pakistan'ın başkenti İslamabad'a yakın, üstelik bir villa, gördüğü destek sayesinde olabildi. Bu desteğin başında, Pakistan'ın gizli servisleri ve halkın desteği de vardır.

Evet, Bin Ladin iğrenç bir kişiydi ve insanlardan nefret ediyordu. Tıpkı emperyalist idareciler gibi. Birinin yaptığı gelişi güzel bombalamalar,

diğerlerinin bombalı terör eylemlerini besliyor. Bin Ladin'in, bomba ile havaya uçmaya hazır fanatik insanları bu kadar kolayca bulabilmesinin nedeni, emperyalist hakimiyetin yoksul Müslüman ülkelerinde neden olduğu maddi ve manevi sefaletin yarattığı ortamdır.

Emperyalist siyasi liderler, sevinç çılgılığı atıldığı ortamda bile, intikam saldırısından korkuyorlar. Çünkü Bin Ladin, ABD'li kitleler tarafından nefret edilse bile ki bu gayet anlaşılabilir, dünyanın başka yerlerinde en vahşi intikam saldırısı bile, Batılı güçlerin yaptığı talana, sömürüye ve aşağılanmaya duyulan öfke yüzünden intikam eylemi olarak algılanıyor.

Zengin bir burjuva ailenin oğlu olan gerici Bin Ladin'in yaptıkları sayesinde maruz kaldıkları aşağılanmadan dolayı intikam aldıklarını sanan yoksul kitleler yanılıyor. Gerici fikirlerden esinlenerek, körü körüne terörizm uygulayanların getireceği iktidar, kaçınılmaz olarak sömürülenlere karşı acımasız olur. Yoksullar için ne yüce intikamcı ne de yüce kurtarıcı var.

Toplumun üzerine çullanmış paranın, sömürünün ve emperyalizmin düzenine son verebilecek olan tek güç emekçilerin kendi güçleridir. Bu, hem yoksul hem de gelişmiş ülkelerdeki emekçiler için geçerlidir. LO (07.05.2011)

Seçimler ve kitle eylemleri

22 Mayıs'taki seçimde hükümetteki Sosyalist Parti önemli oranda oy kaybetti ve sağcı Halk Partisi (PP) kazandı.

Beklendiği gibi PSOE (Sosyalist Parti) belediye ve yerel seçimlerde bir buçuk milyondan fazla oy (yüzde 10) kaybetti. Böylece uyguladığı işçi düşmanı siyasetinin bedelini ödüyor. Emekçiler sosyalist partinin kriz nedeniyle aldığı kemer sıkma kararlarını nasıl onaylayabilirdi ki? İktidardaki PSOE, tıpkı diğer hükümet partileri gibi kapitalistlerin çıkarlarını savundu. Alınan bütün kararlar, krizin yükünü emekçilere ödetmek için uygulandı. Örneğin son 4 yıl içerisinde işsizlik yüzde 8'den yüzde 21'e tırmandı, her iki gençten biri işsiz! İşte böyle bu ortamda "yeter artık" temelinde, yoğun olarak gençlerin katıldığı, bir protesto hareketi gelişti.

15 Mayıs'ta başlayan protesto hareketi 15-M (Mayıs 15), 150'den fazla kente yayıldı. Özellikle gençler, şehir merkezlerine çadırlar kurarak protesto eylemleri gerçekleştirdiler. Eylemciler iki büyük parti olan PSOE ve PP'ye isteklerini duyurmayı amaçlıyorlar. "Hemen gerçek demokrasi" şiarıyla seslerini duyurdular. Bu şiar çok soyut. Eylemciler, toplumdaki adaletsizlikleri ve eşitsizlikleri teşhir edip, büyüyen işsizlik ve yoksulluğa dikkat çekiyorlar. 22 Mayıs seçim günü de işgallerini devam ettirip, eylemlerini bir hafta daha sürdüreceklerini açıkladılar.

Eylemlerin en yoğun olduğu yer Madrid'deki merkezi meydan oldu. Özellikle

çoğunluğunu gençlerin oluşturduğu binlerce kişi, siyasi ortamın, yaşam şartlarının kötüye gittiği, işsizliğin, yoksulluğun arttığı ve özellikle işçi sınıfının yaşam şartlarının çok kötüleştiği ortamda yoğun tartışmalar yapıp bir özgürlük havası yarattılar.

İspanya'da işsizlik, diplomalı olsun veya olmasın, daha çok gençleri etkiliyor. Artık gençlerin büyük çoğunluğu anne ve babalarının evinde kalıyor ve hatta 30'lu yaşlarındaki insanlar bile işsiz duruma düşünce ve hatta işi olup düşük ücretle çalışanlar bile anne ve babalarının evlerine dönmek zorunda kalıyor. Artık geleceğe ilişkin iyimser hava yok. Sıra ile hükümete gelen bu iki büyük parti temel olarak aynı siyaseti uyguluyor; kemer sıkma siyasetleri devam ediyor, her geçen gün yeni mali sakandalar ortaya çıkıp yolsuzluk büyüyor. Önemli iki emekçi sendikası, CCOO ve UGT'de, emekçilere yapılan saldırılara arka çıktılar.

Geçen nisan ayında, özellikle işsizlikten etkilenen, birkaç yüz genç internet üzerinde "geleceği olmayan gençler" ismi altında, öfkelerini duyurdular. "Hemen gerçek demokrasi" isimli siteler oluşturup Arap ülkelerindeki kitle hareketlerinden ilham alıp 15 Mayıs'ta bir yürüyüş çağrısında bulundular. Bu tarihte on binlerce insan sokağa çıkıp "yeter artık", "işimiz, evimiz, emekliliğimiz ve korkumuz yok" diye haykırdı. Buna ek olarak "Siyasilerin ve bankacıların ellerindeki ürün değiliz" şiarları vardı.

Atılan şiarların çok genel ve soyut olması herkese arzu

ettiğini bulma olanağını veriyordu. Bundan cesaret alanlar, eylemleri birçok kente yayıp seçimin yapılacağı 22 Mayıs'a kadar sürdürmeye karar verdiler. Hükümet yetkilileri, seçim günü eylemleri zor kullanarak bitireceği tehdidini savurdu. Ancak bunu yapma cesaretini gösteremedi.

Özellikle Madrid, Barselona ve Sevilla kentlerinde meydanlarda çadırlar kurularak yoğun forumlar yapıp, tartışmalar yaşandı. Komisyonlar oluşturularak alınan kararlar internet üzerinden yayınlandı.

Madrid'de oluşturulan manifesto "IMF, PP, PSOE, Avrupa Merkez Bankasının" ve benzerlerinin iğrençliklerini teşhir etti. Ancak ne yapılmalı? Bu eylemlere katılanlar, seçim yasalarını teşhir edip "yurttaş katılımı yeni yollar" arıyorlar. Tıpkı İzlanda'da olduğu gibi. 15-M hareketi, genellikle düzen içerisinde kalan belirli hedeflerle kendini sınırlıyor. Halbuki esas sorun şudur: Bankaların tahribatlarına ve işsizliğe nasıl son verebiliriz? Bu toplumu nasıl değiştirebiliriz? Toplumda bütün zenginlikleri yaratan işçi sınıfının rolü nedir? Bütün bu konularda 15-M çok belirsizdir. Ama yine bu gençlerin son eylemleri toplumda yeni bir olumlu hava yaratılmasına katkıda bulunuyor. LO (27.05.2011)

ABD emperyalizmin siyasetinde değişiklik yok

19 Mayıs'ta Obama'nın, 1967 sınırları içerisinde bir Filistin devletinin oluşmasının mümkün olduğunu anlatan konuşmasından sonra, ABD'nin İsrail ile ilgili siyasetinde bir değişiklik yaptığını sananlar kısa zamanda hayal kırıklığına uğradı. Obama 23 Mayıs'ta Aipac'te (ABD'de bir Yahudi kuruluşu) yaptığı ikinci konuşmasında, yanlış anlaşılma olmaması için çok daha net konuştu: ABD'nin bu konudaki siyaseti aynıdır ve değişmeyecektir.

Aslında Obama'nın 19 Mayıs'ta yaptığı ilk konuşma iyice incelendiğinde, ABD'nin Ortadoğu ile ilgili siyasetinde bir değişiklik olmadığı ortada. Çünkü ABD kayıtsız şartsız İsrail'i destekleyip Filistinlilere kabul edilemeyecek şartlar koyuyor. Örneğin Obama'nın 1967 sınırlarına dönülmesi ile ilgili anlattıkları ve ileri sürdüğü şartlar çok demagojik ve yüzeysel. Obama, Filistinlilere seslenerek, onlardan "var olan gerçekleri" kabul etmelerini; yani İsrail'in yıllardan beri Batı Şeria'da uyguladığı Yahudi yerleşimlerini, kendi topraklarının küçük parçacıklar halinde bölünmesini, kaldıkları yerler ile çalıştıkları yerlere ulaşabilmelerinin bir işkenceye dönüştüğünü ve toprak sahalarının giderek erimesini, kabul etmelerini istedi. İlk konuşmasında bile Yahudilerin hoşuna gitmeyecek kelimeler kullanmamaya özellikle dikkat edip Yahudi yerleşimi kelimesini hiç kullanmamasına karşılık Filistinlilerden açıkça İsrail devletini bir "Yahudi devleti" olarak tanımalarını istedi.

İsrail devletinin bir Yahudi devleti olarak tanınması şartı ilk defa 2003 yılında Şaron tarafından ileri sürülüp, ABD'nin, Filistinliler ile İsrail arasındaki görüşmeleri yeniden başlatmak için oluşturduğu yol haritasında kullanılmıştı. O dönemde de İsrail öyle şartlar ileri sürmüştü ki yol haritasının içeriğini tamamen boşaltıp, İsrail'in bir Yahudi devleti olarak Filistinliler tarafından resmen tanınması istenmişti. O yıldan bu yana da bu istek, İsrail'de sürekli bir şekilde tekrarlanıp, artık her seçimlerde İsrail vatandaşı olup Yahudi olmayan insanlara karşı, ki sayıları nüfusun yüzde 20'sini oluşturuyor, çok daha dışlayıcı bir tavır alınıyor.

Ek olarak Obama, Filistin lideri Muhmud Abbas'ın önümüzdeki Eylül ayındaki Birleşmiş Milletler oturumunda Filistin'in resmen ayrı bir devlet olarak tanınması önerisine şiddetle karşı olduğunu açıkladı. Böyle bir karar çıksa bile İsrail yine buna uymayacak. Ancak bu kararın ardından İsrail, uluslararası tanınmış bir devlete saldıran bir devlet durumuna düşecek.

ABD yöneticileri, gerçekten İsrail'i sıkıştırıp, siyasetini değiştirip resmen Filistin devletinin tanınmasını sağlarsa, o zaman İsrail üzerine bir baskı unsuru oluşabilir. Ancak Obama için böyle bir şey söz konusu bile değil. Çünkü ABD emperyalizminin bu bölgedeki en sadık ve güvenilir müttefiki olan İsrail'in kılına bile dokunmak istemiyor.

Filistin: "Namus cinayeti" barbarlığına karşı bir zafer

Bütün Ortadoğu'da yaygın olduğu gibi Filistin'de de namus cinayetleri neredeyse normal karşılanıyor. Ailenin normal karşılamadığı bir ilişki yüzünden bir kızı veya bir kadını öldüren aile bireyleri, fazla ceza almadan, birkaç aylık ceza ile serbest bırakılıyor.

İşte böyle bir ortamda Batı Şeria'nın bir köyünde, Ayah Baradeya isimli bir kız, amcasının istemediği bir kişi ile evlendiği için amcası tarafından boğuldu. Genellikle bu durumlarda katil, birkaç aylık ceza ile yırtıyordu. Ama bu defa böyle olmadı. Kızın erkek kardeşi, bu cinayete karşı çıkarak olayın o köyde ve medyada teşhir edilmesini sağladı. Bu kampanyanın sonucu olarak birkaç gün boyunca protesto yürüyüşleri yapıldı. Bugüne kadar kadın hareketlerinin, Mahmud Abbas'tan bu cinayetlerle ilgili kanunlarındaki iki maddenin değiştirilmesine yönelik hiç talepleri olmamıştı. Ancak sokaktan gelen baskılar karşısında Mahmud Abbas yasanın bu tür cinayetleri hoş karşılayan iki maddesini iptal etmek zorunda kaldı. Geriye bir madde daha kaldı. O da kaldırılmalı.

Sonuç olarak bu köyün mücadelesi sayesinde barbarlığı hatırlatan bazı önyargılar yıkıldı ve hem bu köy hem de bütün kadınlar bir zafer kazanmış oldu. LO (27.05.2011)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Japonyadaki Fukuşima felaketinin ardından nükleer enerji, çevrecilik ve kapitalizm

Etkileri hala devam eden Çernobil nükleer felaketinden tam 25 yıl sonra yaşanan Fukuşima felaketi, nükleer enerjinin kullanımı tartışmalarını yeniden gündeme getirdi.

Almanya'da nükleer konusu çok hassas olduğu için başbakan Merkel, Baden-Württemberg eyaleti yerel seçimi arifesinde alelacele nükleer enerji ile ilgili yeni bir program açıkladı. Merkel'in bu son an zikzağı seçimi kaybetmesini ve Yeşillerin oylarını iki katına çıkarıp seçimi kazanmasını engelleyemedi. Böylece Fukuşima felaketinin yarattığı ortamdaki da yararlanan Yeşiller, Almanya'da ilk defa en büyük ve en sanayileşmiş eyaletlerinden birinin yönetimini ele geçirdiler.

Fransa'da, nükleer enerjinin elektrik üretimindeki payı, yüzde 76 olduğu için halk arasındaki endişe çok büyük. Bu konuyla ilgili tüm kuruluşlar, medya yoluyla kitleleri sakinleştirmeye çalışıyor. Örneğin Fukuşima felaketinden birkaç gün sonra Sarkozy: "Fransa, dünyanın en güvenilir nükleer santrallerine sahiptir" açıklamasını yaptı. Fransa'daki nükleer alan ile ilgili bütün çevreler, endişelerini gizlemede zorluk çekiyorlar. Çünkü bu ortamda nükleer santral ihraç etmekte zorlanacaklarından korkuyorlar.

Şunu hatırlatmakta yarar var: Japonya'da 11 Mart'tan bu yana yaşanan felaket, nükleer olmaktan önce çok, şiddetli bir deprem ve ardından ender

görülen büyüklükteki (8-10 metre yükseklikte) tsunami sonucu oluştu.

Oysa Japonya, çok güçlü bir depreme karşı hazırlıklıydı. Ülkede 1920'li yıllarından beri, sürekli deprem provaları yapılıyor ve bütün bina ve yapılar, depreme dayanıklı şekilde inşa edildiği için yoğun yerleşim bölgeleri olan sahillerde ölü sayısı göreceli olarak daha az oldu. Bugün ölü ve kayıp sayısının 28 bin civarında olduğu belirtiliyor. Yine de az sayılmaz, ancak 12 Ocak 2010'da Haiti'de çok daha az şiddetli deprem; Richter ölçeğinde 7 şiddetinde, (9 şiddetindeki Japonya'daki deprem, 100 katı daha yıkıcı olarak sınıflandırılıyor) 250-300 bin insanın ölümüne yol açtı. Bir doğal felaketin, kalkınmış bir ülke olan Japonya ile yoksul bir ülke olan Haiti'de yaptığı zayıf arasındaki bu büyük fark, en büyük felaketlerin doğal felaketlerden çok sosyal felaketlerden kaynaklandığını gösteriyor.

Yine Japonya'da da herkesin konumu aynı değil. Hükümet, yaptığı tercihlerle bunu açıkça sergiledi: Bir tarafta felaketten etkilenen yüz binlerce insan, susuz ve elektriksiz ve de bazı yerlerde bir kurtarma ekibi bile görmeden günlerce beklemek zorunda kaldı. Birçok insanın kurtarılması, kitleler arasındaki dayanışma ve çok sınırlı olanakları olan yerel yönetimlerin yardımları sayesinde oldu. Diğer yandan ise Japonya, en çok borçlu sanayi

ülkeler arasında yer almasına rağmen, devlet, Merkez Bankası vasıtasıyla bankalara, 131 milyar avro aktardı. Yani felakete uğramış kitlelerin bekletilmesi devletin umurunda değil, ama banka ve büyük sermayenin yardımına koşmak çok acil!

Fukuşima'daki nükleer felaket

Deprem ve tsunami felaketine nükleer felaket eklendi. Bugün bu felaketin yol açtığı tahribatı tam olarak ölçebilecek konumda olmasak da şimdiden, Fukuşima bölgesi için ve hatta belki de Japonya'nın daha geniş bir bölgesi için çok feci olduğu kesin. Karada ve denizde bütün canlılar, bitkiler, nehirler, yer altı suları, tarımsal üretim ve yakın Pasifik okyanusundaki deniz canlıları, radyasyondan etkilendi. Fukuşima'dan 250 km uzaklıktaki Tokyo'da bile havadaki iyot ve radyoaktif sezyumun (Cs) normalin çok üstünde olduğu ve içilebilir su kaynaklarının da etkilendiği tespit edildi. Hükümet, uzun süren kararsızlıktan sonra en nihayet 20 ve hatta 30 km civarındaki yerleşim alanlarını boşalttı. Ancak bazı uzmanlara göre bu alanı 100 km seviyesine çıkarmak gerekiyor.

Japon hükümeti, halka gerekli bilgileri vermediği gibi bazı bilgileri çok geç verip olayın kötü etkilerini gizlemeye çalışıyor. Radyasyondan etkilenip hastalıklara, kansere yakalanıp ölecek insan sayısı ne

kadar olacak? Bunları öğrenebilmek için yıllar gerekli. Bu reaktöre yakın, ne kadar büyüklükteki alan, belki de yüzyıllar boyunca kullanılamaz, tarım yapılamaz konumunda kalacak?

En çok etkilenen emekçiler oldu

Felaketin başından itibaren zarar ve ziyanı önleyip reaktörleri denetim altına almak için gösterilen olağanüstü çaba, birkaç yüzü bulan, Fukuşima'da çalışan emekçilerin sırtına yüklendi. Onlar, yoğun bir şekilde, tehlikeleri de göze alarak, reaktörlerin soğutulması için çalıştılar. İçlerinden bazıları tsunami yüzünden öldü, bazıları ise reaktörleri barından iki binada meydana gelen hidrojen patlaması sonucu ağır yaralandı ve hepsi de radyasyona maruz kaldı.

Geliyorum diyen felaket ve Tepco'nun yalan ve sahtekarlıkları

Tepco, Fukuşima reaktörünün sahipleri, idarecileri ve hissedarları, toplumsal sorumluluk görevleri açısından tamamen sorumsuzca davrandılar. Bu felaketin en büyük ve en direk sorumlularıdır.

Elektrik üretiminin özelleştirildiği 1951 yılında kurulan Tepco şirketi, Japonya'nın toplam elektrik üretiminin üçte birini gerçekleştiriyor. Tepco, dünyada elektrik üreten şirketler sıralamasında dördüncü. Aynı zamanda televizyon, elektronik ve akaryakıt taşımacılığı yapan gemicilik şirketlerine sahip. Bu

şirketlerin yöneticileri, bin bir bağla, çok güçlü olan Ticaret ve Sanayi Bakanlığı'na (METI) bağlı. Tepco'nun üst düzey yöneticileri, bazen bakan olarak bazen de özerk şirketlerde üst düzey yönetici olarak görevlendiriliyor.

Fukuşima reaktörü, 1960'lı yılların başında inşa edilmişti ve artık eskimişti. 1978 ile 2002 yılları arasında Japon nükleer santralleri, yirmiye yakını çok tehlikeli olan tam 97 kaza geçirdi. Örneğin 2002

yılında Tepco'nun, bazı santrallerinin nükleer tesislerindeki beton duvarlarında çatlaklıklar oluştuğunu açıklayan resmi bir rapor skandal olmuş ve genel müdür ile şirket konseyi genel başkanı, istifa etmek zorunda kalmışlardı. Ancak bu sadece bir göz boyamadan ibaret oldu. Çünkü temel olarak hiçbir şey değişmedi: Örneğin 2007'de yine Tepco'ya ait Kaşivazaki nükleer santralinde, yakındaki bir depremin ardından su sızıntısı oldu ve kısa süren bir yangından sonra da, Japon denizine akan radyoaktif sızıntı görüldü. Tepco, bu olaydan sonra da hiçbir önlem almadığı gibi, bu olayı gizleyip bölge halkının uzaklaştırılmasına engel olmuştu.

Nükleer enerji üreten ülkelerin oluşturduğu resmi UAEA (Uluslararası Atom

Enerjisi Kurumu) 2008'de, G8'lerin zirvesinde resmen, Japon hükümetini uyararak depreme karşı alınan önlemlerin artık yetersiz olduğunu ve 7 şiddetinde bir depreme karşı bile dayanıklı olmadıklarına vurgu yapmıştı. 2006'da Kobe kentinde bir Japon deprem uzmanı, nükleer santrallerde depreme karşı güvenle ilgili bir komisyondaki görevinden istifa edip gereken önlemlerin alınmadığını açıklamıştı.

Bu şartlarda Fukuşima

veya başka bir nükleer santralde büyük bir kazanın olacağı kaçınılmazdı ve açıkça da ortadaydı.

Kaza olduktan sonra da, her şey yine özel bir grup olan Tepco'nun denetimine bırakıldı. Bu da, Tepco'nun hükümet karşısında bile ne kadar keyfi davranabildiğini gösteriyor. İlk

aşamada Tepco, ABD ordusunun yardımlarını bile reddetti. Kazadan 2 gün sonra Japon başbakanı, durumun ne kadar vahim ve radyoaktivite oranının ne derecede olduğu konusunda somut bilgi alabilmek için şahsen, Tepco'nun yönetim merkezine gitmek zorunda kaldı.

Tepco, felaketten ancak 2 hafta sonra, uzman şirketlerin yardım önerilerini kabul etti.

Fukuşima felaketi örneği çok somut olarak ve insanın tüylerini ürpertecek şekilde kapitalistlerin kazanç hırsıyla emekçileri ve hatta bütün halkı nasıl felakete sürükleyebileceklerini gösteriyor. LO (07.05.2011)

Güncel... Güncel... Güncel...

IMF'nin başına geçecek olan, emperyalizmin gazabına uğrayan kitleler için bir şey değiştirmeyecek

ABD'de cinsel tacizle suçlanan IMF başkanı için basın, onun sayesinde, IMF'nin daha insancıl, daha demokratik olup "gençleştiği" ve "meşru konuma" geldiğinden söz etti.

IMF başkanını kurtarıcı olarak sunmak gerçekten büyük cüret! Avrupa ülkelerinin desteği ve ABD'nin onayı ile IMF başına getirilmiş ve ilk iş olarak IMF personelinin yüzde 15'ini, yani 400 kişiyi işten atmıştı. Demokrasi konusuna gelince, bu da sadece bir göz boyama çünkü, Brezilya veya Çin gibi bazı ülkelere biraz daha fazla oy hakkı verdi ama bu, eski işleyişi hiç etkilemedi.

2008'den itibaren, daha şiddetlenen krizde, mali kuruluşları iflastan kurtarmak için IMF acilen, Avrupa devletlerine, banka kredisi olarak aktarmak için 750 milyar dolar vermişti.

İstifa eden başkan, koltuğuna oturmasından bu yana, IMF tek başına veya Avrupa Birliği ile birlikte Macaristan, Letonya, İzlanda, Yunanistan, İrlanda ve şimdi de Portekiz'e müdahale ediyor. Her defasında, kamu çalışanlarının ücretleri düşürülüyor, emeklilik yaşı yükseltiliyor, emeklilik maaşları azaltılıyor, kamu hizmetleri özelleştiriliyor, direk vergiler arttırılıyor, eğitim,

sağlık gibi bütçelerden büyük kesintiler yapılıyor. Kısacası zaten krizden etkilenen kitleleri, daha hızla yoksulluğa sürükleniyor.

IMF her zaman, emperyalizmin yoksul ülkeleri talan etmesinde bir araç oldu. 1970'li yıllarda başlayan krizden

sonra, daha da önemli bir rol oynadı. IMF'nin kendi öz sermayesi olsa da, esas fonları büyük güçlerden (resmen 187 üye olmasına rağmen) geliyor.

IMF'nin müdahalelerine genellikle "yardım" ve "kurtarma planı" dense de esas amaç, kamu harcamalarında çok önemli kısıtlamalar yapmak için önlem almak. Bu da yeni değil,

çünkü IMF müdahaleleri her zaman, sosyal felakete yol açarak, yoksul ülkeleri bankaların ve kapitalistlerin kucağına atıyor. Bu uygulamalar, IMF başkanı kim ve siyasi etiketi ne olursa olsun, hep aynı oldu.

Bugüne kadar fiili bir anlaşma ile IMF başkanı, hep Avrupa'dan, emperyalizmin elinde başka bir araç olan Dünya Bankası başkanı ise hep ABD'den biri oldu. Taciz suçlamasını fırsat bilen ABD'nin bu defa IMF'nin başına gelecek olan Avrupalı bir adayı devre dışı bırakarak, Fransız Lagarde yerine ikiyüzlü bir şekilde "gelişen" diye adlandırılan devletlerden bir aday başa getirmek istemesi mümkün. Örneğin Meksikalı, Çinli veya Hintli bir adaydan söz ediliyor. Ancak mali kaynakların çoğunu sağlayan Avrupa devletleri, IMF'nin başkanlığını korumaya devam etmekte kararlı görünüyorlar.

Gelecek kişi hakkında yapılan "tartışmalar" emperyalistlerin çıkar çelişkileri ve kavgaları için çok şey anlatıyor. IMF'nin başına "gelişmekte" olan bir ülke aday gelse bile, bu sadece sembolik kalacak. Sonuç olarak IMF, yine emperyalistlerin ve içlerinde en güçlü olan ABD'nin çıkarlarını savunacak.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.